

Ja tähdet loistivat

Pärryyttelen mitä parhaimmassa kevätsäässä kotiin. Riisun painavat mutta mukavat rensselit. Avaan telkkarin. Ensimmäinen erä on lopuillaan. Suomi johtaa jääkiekon synnyinmaata Kanadaa vastaan kaksi nolla. Ei kai. Ovatko numerot menneet vahingossa väärinpäin.

Panen vähän murua rinnan alle ja katselen posteja. Erätauon aikana laitan juuri saamani hienoimmista hienoimman Jussi Björlingin levyn soimaan ja äänen telkkarista pois. Kuuntelin levyn ensimmäistä kertaa tsekkien ja jenkkien mittelön aikana. Klossaalinen kokemus!

Toinen erä alkaa. Kanukit vyöryvät kerta toisensa jälkeen päätyymme. Nessun dorma, laulaa Jussi. Toivottavasti leijonatkaan eivät nukahda. Levyn alkuperäiset äänitykset tulevat 40- ja 50-luivuilta. Miten ne ovat säilyneetkin niin hyvin. Tekniikka jyllää kai tässäkin.

Suomi näyttää saavan jäähyn. Che gelida manina soi surkeasti. Nyt suomipojankin kädet kangistuvat kylmästä. Vaahteranlehtisiä kiittää kuin kymmenen kentällä. Kiekot kimpoilevat seinistä ja mailoilla mäiskitään miehiä. Laidat valittavat taklausten tuskasta. Jos tästä selvittää niin ihme.

Sitten nuori molarimme sinkauttaa kiekon komeasti korkean lasireunan ylitse. Olipa hieno koho. En ole koskaan eläissäni saanut sellaista edes tavallisella mailalla. Vauh!

Muistan, että näinhän on käynyt monasti ennenkin. Kiekon lähettäminen reunuksen yli taisi olla erikoisesti Myllyksen bravuuri. Jostain käsittämättömästä syystä maali-vahti lyö usein kiekon yli reunan, vaikka varmasti tietää, että siitä seuraa jäähy. Eikö kokeneen molarin pitäisi selkärangallaankin vaistota, ettei se kannata, vaikka näyttäisi kuinka komealta.

Viidellä kolmea vastaan kanadalainen lakaisee kevyesti ensimmäisen maalin. Ja kohta toisen perään. Ottelu kääntyi. Se ikään kuin palautui normaalitilaan. Tilaan, jota kanadalaiset tulevat hallitsemaan.

Mutta Jussi Björling helysettelee Leoncavallon Mattinataa. Kappale ja laulu lumoavat, mutta sisimmissään tietää, kuka ottelun tulee voittamaan. Tehdään vielä maaleja suuntaan ja toiseen. Elätellään hetkittäin toivoa.

Seuraa jatkoaika. Isot kanadalaiset jyräävät, koska kukaan tuomari ei uskalla antaa jäähyä jatkoajalla. Nyt täytyy ceedee vähäksi aikaa sammuttaa ja kuunnella merta rantaa. Kuinka kauan täytyy vielä odottaa Kanadan maalia!

Meille on kehittynyt erityisesti urheilussa liian suuret luulot itsestämme. Unohdamme, että Kanadasta löytyy noin puoli miljoonaa rekisteröityä kiekkoilijaa Suomen viittäkymmentä tuhatta vastaan. Ja kuitenkin hävittyämme yritämme todistella, että yllätys tapahtui.

Mutta maailman hienoin kappale E lucevan le stelle saa minut hypnoosiin! Lätkä tuntuu niin turhalta.

pajen